

Послератни ТОКОВИ

- Изложба „Српско сликарство и скулптура после 1955. године“ у Народном музеју у Београду

СТУДИЈСКЕ изложбе лоцирају одређено време и простор уметничког деловања и по правилу начине превиде, који се никад не исправљају. Изложба „Српско сликарство и скулптура после 1955. године, у збиркама Народног музеја“, није изложба те врсте. Аутори ове поставке Љубица Миљковић (сликарство) и Вера Грујић (скулптура) нису тежиле да дају потпуну и јасну слику уметности од средине педесетих до данашњих дана, из простог разлога што су располагале само материјалом који је Музеј поседовао у својим збиркама.

Упркос томе изложба даје добар и јасан увид у токове и појаве које су потресале српску послератну уметност. Аранжирана тако да временски уклопи периоде, поставка истиче и буре које су се у појединим тренуцима дешавале. Један број чланова „Децембарске групе“ издвојен је у посебну целину са делима из времена деловања ове скупине. На жалост није направљен сукоб између периода соцреализма и времена када се кроз деловање Лубарде, Коњовића, Бјелића, Милосављевића и других, који су стајали на шпицу борбе за нове ликовне идеале против плакатског и пропагандног из времена које је претходило. Разлог је баналан: Музеј у својој колекцији нема дела ових громада новог времена.

Крај педесетих и почетак шездесетих су јасно назначени различитим гледањем на уметничке идеале: с једне су Шејка, Љуба Поповић, Величковић и још неки припадници и поклоници размишљања, које је „Медијала“ покренула; с друге стране су припадници Београдског историјског енформела са већином главних представника, али и са оним уметницима који су само овлаш додирнули ову поетику, као што су Градимир Петровић, Слава Богојевић или Бранко Миљун. Студијска изложба би ове ауторе сигурно заобишла и зато не би била прави одраз стања ликовног тренутка, односно оног шта је енформел све унео у београдску слику.

Овај принцип је поштован до краја ове презентације онако и онолико колико је то фонд Музеја дозвољавао. Међутим, оно што ова изложба јасно назначује то је и право осећање за уметност једног колекционара — др Јокова Смодлаке, из чијег легата су и најкључнија дела на овој изложби.

Василије Б. СУЈИЋ